

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **M. K.**
zastoupený advokátkou Mgr. Ditou Zimmermannovou
se sídlem U Mlejnku 487, Zdiby

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3. 2. 2023, č. j. MV-626-3/SO-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut jeho rozklad a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 12. 2022, č. j. MV-2497-11/VS-2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“) pro nesplnění podmínky dle § 14 odst. 6 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti. Žalobce podal žádost dne 7. 10. 2020 u Krajského úřadu Středočeského kraje. Žádost byla následně dne 15. 12. 2020 postoupena správnímu orgánu I. stupně. Ten usnesením ze dne 8. 6. 2022, č. j. MV-2497-6/VS-2021 (dále jen „usnesení o přerušení řízení“) přerušil řízení a současně žalobce vyzval k předložení specifikovaných dokladů.
3. Následně vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění uvedl, že žalobce neprokázal splnění podmínky dle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, když v posledních 3 letech přede dnem podání žádosti (od 7. 10. 2017 do 7. 10. 2020) neplnil řádně a včas povinnosti vyplývající z právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění. Dle vyúčtování měl žalobce v tomto období opakovaně dluh na pojistném a bylo mu vyměřeno penále v různé výši. Důvody k prominutí splnění této podmínky dle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství správní orgán I. stupně neshledal.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal rozklad, který byl zamítnut napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění ministr vnitra uvedl, že výše nedoplateků na zálohách na pojistné dosahovala poměrně vysokých částek a dluh byl evidován i po podání žádosti. Následné odstranění uvedeného nedostatku (uhrazení dlužných částek a vložení částky 20 000 Kč na účet zdravotní pojišťovny pro účely úhrad budoucích záloh) přitom nezakládá důvod pro prominutí splnění podmínky dle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. K nápravě došlo až po podání žádosti, přičemž od února 2022 docházelo k opětovným nedoplatkům na pojistném, což žalobce napravil až 20. 6. 2022, tedy po doručení usnesení o přerušení řízení. Doba, kdy měl žalobce neuhrazené závazky vůči zdravotní pojišťovně, přesahuje dobu, kdy je neměl. K tvrzené druhotné platební neschopnosti ministr vnitra podotkl, že z žalobcem vykázaných příjmů bylo možné vytvořit dostatečnou rezervu na zákonné platby. Na platební morálku žalobce nemohla mít vliv ani pandemie COVID-19, neboť větší část rozhodného období se jí netýká; nadto v roce 2020 byly platby záloh na 6 měsíců odpuštěny. Platební aktivita žalobce byla motivována zájmem na výsledku probíhajícího řízení o žádosti. Ministr vnitra souhlasil s nevyužitím výjimky dle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství a citoval k tomu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2020, č. j. 14 A 124/2018-37. Konstatoval, že žalobcem citovaná judikatura se vztahovala k zákonu č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), který danou problematiku upravoval jiným způsobem, a takovou judikaturu tedy nelze aplikovat. Žalobci je třeba ponechat delší časový prostor, aby prokázal, že odstranění škodlivých následků má trvalý charakter a že si osvojil plnění zákonných povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v žalobě označil za nesprávnou úvahu žalovaného o neaplikovatelnosti jím uvedené judikatury vycházející z předchozí právní úpravy. Po komparaci § 14 odst. 6 zákona o státním občanství a § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., nelze než dospět k závěru, že podstata splnění podmínky plnění povinností dle předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění nebyla změnou právní úpravy nijak dotčena, naopak došlo ke zmírnění, jelikož současná právní úprava již vyžaduje porušení dané povinnosti závažným způsobem. Odmítl-li se ministr vnitra zabývat argumentací opřenou o rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce rovněž v obecné rovině namítl vady řízení ve smyslu § 76 odst. 2 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a porušení základních

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

6. Ve vztahu k posouzení prominutí splnění uvedené podmínky ve smyslu § 15 odst. 4 zákona o státním občanství je dle žalobce napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou proporcionality. Skutečnost, že žalobce uhradil pojistné až po podání žádosti, nemůže jít k jeho tíži, nehledě na jeho motivaci, jelikož správní orgány mají rozhodovat podle právního a skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. V rozporu se zásadou proporcionality je i dvojitá přičítání v podobě zohledňování výše nedoplateků správními orgány jak při úvahách podle § 14 odst. 6, tak také podle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství. Takový postup absolutně popírá souběžnou existenci obou zmíněných ustanovení. Stejný následek má i přístup k dalším žalobcem uváděným okolnostem. Jde o zjevné zneužití diskrece správního orgánu, jestliže hodnocení žalobcovy schopnosti vytvořit dostatečnou rezervu pro zákonné platby bylo provedeno pouze na základě jím vykázaných příjmů, aniž by byly detailně posouzeny jeho osobní, sociální a majetkové poměry. Správní orgány tedy neprovedly řádnou správní úvahu o možnosti prominutí splnění stanovené podmínky. Žalobce přijal všechna možná opatření, aby vzniku nedoplateků v budoucnu zamezil.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný soud ve vyjádření k žalobě navrhl, aby žalobu zamítl. Uvedl, že žalobce v žalobě v podstatě opakuje námitky uplatněné v rozkladu, a lze tedy odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Bylo prokázáno, že žalobce v období 3 let před podáním žádosti opakovaně a dlouhodobě porušoval zákonné povinnosti a pokračoval v tom i po jejím podání. Rodinné vazby žalobce, jeho faktický pobyt, důvody neplacení záloh na pojistné a vliv pandemie nejsou z hlediska posouzení dané podmínky rozhodné.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
10. Podle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je žadatel přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.
11. Podle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 může být prominuto, pokud žadatel odstranil způsobený škodlivý následek nebo učinil účinná opatření k jeho odstranění.
12. Podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky: plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na

území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

13. Soud předně zdůrazňuje, že platná právní úprava nezakládá nárok na udělení českého státního občanství, tudíž soudy jsou oprávněny přezkoumávat toliko případné překročení mezí správního uvážení a porušení principu ochrany legitimního očekávání v žalobou napadeném rozhodnutí.
14. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit z něj jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). S poukazy žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženými v rozkladu se ministr vnitra v napadeném rozhodnutí vypořádal vyslovením názoru, že daná soudní rozhodnutí se vztahovala k předchozí právní úpravě, která podmínku vztahující se k plnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy upravovala odlišným způsobem od současného zákona o státním občanství, a proto je nelze v daném případě aplikovat. Soud považuje uvedenou úvahu, na jejímž základě se ministr vnitra blíže namítanou judikaturou nezabýval, za dostatečně odůvodněnou.
15. Kromě toho povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008-13 či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09). Základním úkolem správních orgánů bylo na základě žádosti o státní občanství posoudit, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení státního občanství, přičemž pokud shledaly důvod pro její zamítnutí v nesplnění podmínky dle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, jejich základním úkolem stran odůvodnění bylo předejít úvahy, jak k tomuto závěru dospěly, resp. proč se rozhodly neprominout splnění této podmínky dle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství. Těmto požadavkům správní orgány bezezbytku dostály.
16. Není přitom zcela zřejmé, co konkrétně žalobce z jím uváděné judikatury pro svůj případ vyvozoval. Z jím namítaných rozsudků Nejvyššího správního soudu obecně vyplývá, že správní orgány při posuzování splnění podmínek pro udělení státního občanství a výjimek z nich nesmí vykročit z mezí správního uvážení včetně principu proporcionality. Tyto požadavky Nejvyšší správní soud vyslovil v reakci na neudělení státního občanství z jiných než v zákoně stanovených důvodů a/nebo pro drobné, ojedinělé či neaktuální pochybení žadatelů. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., v tomto ohledu výslovně mantinely nestanovovalo. V tom spočívá rozdíl oproti § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, který hovoří o závažném porušení v posledních 3 letech předcházejících podání žádosti. Pokud se správní orgány v zamítavém rozhodnutí dostatečně naplněním těchto znaků v konkrétním případě zabývají (jak tomu bylo v nyní posuzované věci), lze v zásadě

jejich rozhodnutí považovat v tomto ohledu za nepřekračující meze správního uvážení a též za souladné s principem proporcionality.

17. Skutkově obdobným případem se Městský soud v Praze zabýval (mimo jiné) také v nedávném rozsudku ze dne 22. 2. 2023, č. j. 9 A 37/2020-35. V něm vyslovené závěry jsou v jejich podstatě přenositelné i na nyní projednávanou věc, a soud z nich proto dále do značné míry vychází.
18. Z podkladů založených do správního spisu nepochybně vyplývá, že žalobce v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti porušil závažným způsobem povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, když dlouhodobě neodváděl pojistné na veřejné zdravotní pojištění, čímž mu vznikaly průběžné nedoplatky (často i v řádu tisíců korun) na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a penále. Maximální dluh na pojistném dosáhl v říjnu 2019 částky 13 248 Kč. V případě žalobce nešlo o jednorázové porušení povinností, ale o dlouhodobý stav, když žalobci vznikaly vysoké nedoplatky v průběhu celého rozhodného období, ale také po podání žádosti, přičemž teprve poté žalobce své nedoplatky uhradil. Následně (od února 2022) však své povinnosti hradit řádně a včas zálohy na veřejné zdravotní pojištění opět neplnil, a to přesto, že již probíhalo správní řízení o udělení občanství, pročez mu opět vznikly nedoplatky na pojistném. Tuto nesrovnalost žalobce odstranil teprve 20. 6. 2022, tedy po doručení usnesení žalovaného o přerušení řízení. Až dne 7. 7. 2022 žalobce vložil na účet zdravotní pojišťovny pro účely úhrady pojistného jím tvrzenou částku 20 000 Kč.
19. Žalovaný při rozhodování o udělení státního občanství zkoumá taxativně vymezené zákonné podmínky. To, zda žadatel tyto podmínky splnil, posuzuje žalovaný podle vlastního správního uvážení, které musí respektovat obecné právní principy a hodnoty, zejména přiměřenost, rovnost, důstojnost a legitimní očekávání (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006 č. j. 2 As 31/2005-78, ze dne 13. 3. 2008 č. j. 5 As 51/2007-105 nebo ze dne 20. 8. 2009 č. j. 5 As 39/2009-81). Jak vyplývá z odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí, správní orgány náležitě zhodnotily smysl a účel podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství ve vztahu k charakteru a závažnosti zjištěného porušení povinností žalobce a přihlédly i k jeho pozdějšímu chování. Žalobce zdravotní pojištění neplatil opakovaně a dlouhodobě, a to i v průběhu správního řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že šlo o závažné porušení zákonem stanovené povinnosti, a v návaznosti na to dovodil, že žalobce nesplnil zákonnou podmínku pro udělení státního občanství. Soud s tímto závěrem správních orgánů souhlasí a považuje jej za řádně odůvodněný. Žadatel o státní občanství je povinen respektovat právní řád hostitelského státu a plnit povinnosti, které z něj plynou. Veřejné zdravotní pojištění je v České republice založeno na solidárním systému, který je financován průběžně z odvodů jednotlivých pojištěnců. Včasné a řádné odvádění pojistného je tak jedním z nezbytných předpokladů pro řádné fungování tohoto systému a případná pochybení při úhradě pojistného tento systém ohrožují (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2023, č. j. 11 A 78/2023-28). Opožděné platby pojistného ze strany žalobce proto nelze považovat za bezvýznamné opomenutí. V tomto ohledu soud plně souhlasí se závěry vyslovenými v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2020, č. j. 14 A 124/2018-37, jak byly citovány v napadeném rozhodnutí.
20. Jak uvedl Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 30. 8. 2022, č. j. 6 A 89/2020-26, „*Smyslem a účelem předmětné podmínky pro udělení státního občanství je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství České republiky žadatele, který po dobu svého dosavadního*

pobytu na území České republiky porušoval právní předpisy, neboť je důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky.“ Takové důvodné reálné nebezpečí v posuzovaném případě lze vzhledem k výše popsáným skutkovým okolnostem u žalobce shledat, což správní orgány ve svých rozhodnutích náležitě popsaly a dostatečně se zabývaly i závažností porušení povinnosti žalobce (výše nedoplatků, opakované porušování atd.).

21. Podle ustanovení § 15 odst. 4 zákona o státním občanství je prominutí uvedené podmínky na uvážení správního orgánu (srov. výraz „může“), a soudní přezkum této úvahy je tak z povahy věci omezen. Danou úvahu je soud oprávněn přezkoumávat pouze z pohledu toho, zda žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, nebo zda jej nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), přičemž v žádném případě nemůže nahrazovat správní uvážení uvážením soudu (viz nálezný Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04). Vycházejí z naznačených mantinelů pro soudní přezkum správního uvážení soud konstatuje, že v postupu správních orgánů obou stupňů neshledal žádné pochybení, neboť tyto se s otázkou možného prominutí splnění dotčené podmínky dostatečně vypořádaly. Jejich úvahu, že žalobce sice před podáním žádosti odstranil škodlivý následek, nicméně po většinu rozhodného období 3 let před podáním žádosti své povinnosti závažným způsobem porušoval, přičemž se tak dělo i následně v průběhu správního řízení, hodnotí soud jako srozumitelnou a racionální. Jak je zřejmé z odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů, ze strany žalobce došlo k opakovanému porušení právních předpisů za delší časové úseky; jeho špatná platební morálka tak vedla k závěru neaplikovat liberační ustanovení § 15 odst. 4 zákona o státním občanství, i když žalobce dlužné pojistné nakonec uhradil, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že totožnou povinnost žalobce porušil i v průběhu správního řízení. Tvrzená opatření proti neplnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění byla žalobcem přijata až po podání žádosti, a ani s ohledem na ně tak nelze vyloučit důvodné nebezpečí, že by žalobce (po případném udělení státního občanství) pokračoval v jejich porušování.
22. Ohledně námitky žalobce, že ve vztahu k aplikaci § 15 odst. 4 zákona o státním občanství mu nelze přičítat k tíži, že dlužné pojistné uhradil až po podání žádosti, soud s ohledem na účel § 14 odst. 6 a § 15 odst. 4 zákona o státním občanství uvádí, že opakované a nikoli zanedbatelné porušování povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění, a to i v průběhu správního řízení o žádosti, bylo relevantní okolností, kterou se správní orgány musely zabývat. Podle soudu přitom nelze zohlednění výše nedoplatků i jejich četnost jak při správní úvaze o ne/naplnění podmínek § 14 odst. 6, tak v úvaze o ne/naplnění podmínek § 15 odst. 4 zákona o státním občanství, považovat za zakázané dvojí přičítání, které by vybočovalo z mezí správního uvážení. Zásada zákazu dvojího přičítání se týká svou povahou odlišného správního trestání, v jehož rámci není - na rozdíl od nyní projednávané věci - prostor pro správní uvážení. Přípustnost zohlednění daného hlediska v rámci posouzení ve vztahu k § 15 odst. 4 zákona o státním občanství vyplývá např. i z rozsudků Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2020, č. j. 14 A 124/2018-37 a ze dne 22. 2. 2023, č. j. 9 A 37/2020-35.
23. Soud souhlasí i se závěrem správního orgánu, že rodinné vazby žalobce a délka jeho pobytu na území České republiky jsou podstatné pro posouzení odlišných hledisek žádosti (§ 13 odst. 1 zákona o státním občanství), nikoli pro účely § 14 odst. 6 a potažmo § 15 odst. 4 zákona o státním občanství. Rovněž úvaha ohledně druhotné platební neschopnosti žalobce, podle které měl vzhledem ke svým dříve vykázaným příjmům možnost vytvořit si dostatečnou rezervu pro hrazení zákonných plateb s poukazem na charakter systému

veřejného zdravotního pojištění, se soudu jeví jako racionální (zvláště pokud žalobce ve vztahu k dané platební neschopnosti v podstatě nic bližšího netvrdil ani nedoložil). To samé platí ve vztahu k žalobcem tvrzenému vlivu pandemie nemoci COVID-19 na jeho platební morálku, když většina rozhodného období ve smyslu § 14 odst. 6 zákona o státním občanství nespadá do období pandemie, a na celkový obraz platební morálky žalobce tak zjevně nemohla mít rozhodující vliv.

24. Důvodné nejsou ani obecné námitky, v nichž žalobce namítal porušení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. V odpovídající míře obecnosti soud k těmto námitkám uvádí, že neshledal, že by zjištěný skutkový stav byl v rozporu se správním spisem, neměl v něm oporu, ani to, že by vyžadoval zásadní doplnění. Správní orgány zjistily skutkový stav zcela dostatečným způsobem a jejich skutkový závěr o nedoplatcích žalobce na veřejném zdravotním pojištění je podepřen obsahem správního spisu. Soud současně neshledal, že by byla postupem správních orgánů jakkoliv narušena dobrá víra žalobce, či že by snad byla ve vztahu k žalobci porušena zásada proporcionality. Žalobce zcela jistě nemohl být v dobré víře, že mu bude státní občanství uděleno, a to už jen z toho důvodu, že nesplnil zákonem stanovené podmínky pro jeho udělení. Správní orgány současně nepřekročily meze správního uvážení, a napadené rozhodnutí tak nelze v souladu se shora soudem citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu považovat za neproporcionální.
25. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem tohoto rozsudku zamítl. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud o věci samé bez nařízení ústního jednání.
26. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.